

være nogen anden end den, at ved den ene sigter man til en saadan Virksomhed, som foregaar en Gang imellem, og ved den anden til en saadan, som foregaar meget hyppig; men det er jo en overmaade vag Distinktion, og jeg negter ikke, at det ligger da meget nær at sige, at naar det ikke er strafbart at give Naad, naar man en enkelt Gang spørger derom, tager det sig noget løstligt ud, at det skal blive strafbart, naar Folk gjentagende henvende sig til En om Naad. Det er jo ikke afhængigt af Vedkommende selv, hvor tidt han bliver raadspurgt, og hvornaar skal han da standse? Derfor forekommer det mig, at de Indvendinger, som man kan gjøre mod denne Distinktion, ikke ere ganske uden Betydning. Og saa kan jeg meget godt forstaa, og det har jeg altid erkjendt, og har ved tidligere Leiligheder udtalt det, at man finder, at det ingenlunde skal være nødvendigt, at Vedkommende straffes, naar de i Dvrigt ikke søge Erhverv ved Kvakalveri, blot fordi de en enkelt Gang modtog en Erkjendtlighedsagade af Personer, som mente at skylde dem en saadan Erkjendtlighed, eller endog modtog Bederlag for virkelig havde Udlæg; der er ganske vist Mange, som ville finde, at det vilde være temmelig ubilligt at anvende Straf i saadanne Tilfælde. Derimod er jeg af den bestemte Formening og har altid havt den, at Ingen kan beklage sig over, at det forbydes ham at gjøre Kvakalveri til sin Erhvervsfilde, at gjøre sig en Næringsvei deraf. Det Offentlige maa og skal, hvor det er nødvendigt i det Offentliges Interesse, gjøre Indskrænkning i Næringsfriheden; thi denne er ikke en saadan Frihed, som Enhver kan forlange uden Hensyn til, om Staten finder det gavnligt at give ham den eller ikke, og denne Indskrænkning i Næringsfriheden, som der her er Spørgsmaal om, sker naturligvis ikke i de examinerede Lægers Interesse, det er der jo ikke Tale om. Meningen med, at Indskrænkningen foretages, er den, at det er i det Offentliges Interesse, og det maa ganske vist anses som i enhver Henseende fuldt bejdet. Nu gjøres der jo imidlertid den Indvending mod at stille Straffebudet saaledes, at det skal være saa overordentlig vanskeligt at bevise, at Vedkommende driver Virksomheden som Næring, men det kan jeg paa ingen Maade erkjende. Med det Samme, man erhverver Bevis for, at Kvakalveri overhovedet er drevet, vil man i Almindelighed tillige erhverve Beviset for, at det er drevet som Næring, som Erhverv. Det er de samme Vidner, der udtale sig for det ene, som ville forklare, at det Andet er foregaaet, og man kan ogsaa være fuldstændig sikker om, at Domstolene ved at vurdere Beviserne for, at Kvakalveri maatte være drevet som Næring, paa ingen Maade vilde gaa til en saadan Grad af Skrupulositet, at det derved skulde blive umuligt at faae den Raagjældende straffet; thi man har jo Exempler fra andre Forhold, hvor Domstolene have lignende Sager at bedømme.

Det er jo ganske almindeligt i mange andre Forhold, hvor der er Spørgsmaal om ulovlig Næringsbrug, f. Ex. i det, der nu for Tiden ofte forekommer med Hensyn til Forsælse mod Forbudet om ulovlig Brændevinsalg eller ulovlig Brændevinsudskjæntning, at det anses som fuldstændigt Bevis for, at et saadant ulovligt Brændevinsalg eller en ulovlig Brændevinsudskjæntning er foregaaet, at der en enkelt Gang er taget Betaling for den paagjældende Levering, og Domstolene lade sig aldeles ikke dipere af de forskellige Paastud, der jo ofte fremsættes for at dølge, at der er givet Betaling, f. Ex. naar det siges, at Brændevinen er bleven givet bort, men Vedkommende har kun efterladt Pengene paa Disken og andet Lignende; Eligt bliver paa ingen Maade af Domstolene taget for gode Varer. Derfor tror jeg, at det i Praxis ikke vil gjøre synderlig Forskjel, enten man siger, at den skal straffes, der driver Kvakalveri som Næringsvei, eller at den skal straffes, som tager Betaling for et Lægeraad. Der er kun den Forskjel, at i første Tilfælde er dog et Modbevis tilladt den Paagjældende; det er ham tilladt at bevise, at han, trods det, at det synes at være Tilfældet, at han driver Kvakalveri som Næringsvei, dog i Virkeligheden ikke driver det saaledes, hvorimod han i sidste Tilfælde straffes alene for Modtagelsen af Pengene, uden at noget som helst Modbevis er ham tilladt. Selv om det imidlertid skulde stille sig saaledes, naar Loven blev affattet paa den af mig anbefalede Maade, at En eller Anden skulde slippe fri, saa ser jeg dog ikke, at der deri kan være nogen stor Ulykke. Vi vide jo Alle, at der under den nuværende langt strengere Lovgivning foregaar overmaade meget Kvakalveri, som lades aldeles upaa-talt og ustraffet, og trods det, at vi vide, at det er Tilfældet, er der jo dog Ingen, der ønsker, at Kvakalverilovgivningen skal skjæres, tværtimod, alle Bestræbelser gaa jo ud paa en Formildelse. Nei, der er i Virkeligheden ikke nogen Fare ved, om en eller anden klog Røne eller klog Mand, af dem vi nu kjende, bliver fri for Straf; det, der er Faren, og hvorfor det er af Bigtighed, at Kvakalverilovgivningen ikke aldeles bliver ophævet, at det ikke bliver gjort til en fri Næring at drive Vægevirksomhed, er den Fare, som Erfaringen andre Steder fra viser, at man med Bestemthed maa befrygte, nemlig, at der, saasnart Vægevirksomheden er givet fri som Næring, da vil myldre frem med en hel anden Art af Kvakalvere end dem, vi nu kjende, vil myldre frem med, hvad man i Tydsland har kaldet Naturlæger, jeg veed ikke hvad man vil kalde dem her, maasse danske Læger i Modsætning til latinske Læger eller maasse folkelige Læger i Modsætning til Storborglæger, men ligegyldigt hvad Navn man vil velge, det er utvivlsomt, at der vil være en stor Fare, det er Noget, man med temmelig Bestemthed vil kunne imødesee; thi det